

PARAULA I VIDA

«Alceu vers Déu la mirada i us omplirà de llum»

El verset 6 del salm 34 del llibre dels Salmes de la Bíblia, que és el gran llibre d'oració del Messies i de tota l'Església, «Alceu vers Déu la mirada i us omplirà de llum» (Sl 34,6), ens anima tots a viure una vida contemplativa, més plena de Déu. Hi penso amb enyorança i amb ganes de prendre'n estímul, ara que arriba l'estiu... quan una certa pausa s'instal·la en la vida col·lectiva i en la vida personal. Tant de bo aquest estiu, trobem temps per a «alçar» vers Déu el cor i el pensament, i que ens deixem omplir de la seva llum, que tant necessitem...

La contemplació de Déu, és per a tots. És un fer-nos conscients de les realitats divines, altes. D'aquí que hàgim «d'alçar» la mirada...

St. Pau hi insisteix: «Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu. Poseu el cor en allò que és de dalt, no en allò que és de la terra» (Col 3,1-2). Tots hi estem cridats i tots en som capaços, per més que sembla

que només l'atribuïm als germans cristians «contemplatius» (així els anomenem) de l'Església. De fet hem d'estar molt agraïts per les abadies i els monestirs, però encara més pels qui els bastiren i actualment els habiten i omplen de pregària, de pau, de silenci i de «vida amagada en Déu, juntament amb el Crist» (Col 3,3). Ells són els mestres de l'atenció total a Déu, ens ajuden pregant per tots, i ens animen a imitar-los ja que ells han escollit la millor part, que és el Senyor. «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, deia Jesús, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa» (Lc 10,41).

És la llum de Déu el que cerquem rere tantes altres recerques durant l'any, enmig de les presses i l'agenda plena. Ara que comença un temps diferent, l'estiu, amb els infants i joves més per casa, amb possibilitats d'alguna parada o uns dies de reals vacances, temps de colònies i de visites, de retrobaments familiars o amb les arrels dels nostres pobles que ens veieren néixer a nosaltres o als nostres padrins, prop de la creació de Déu, al mar o a les muntanyes... ara, doncs, a l'estiu, us proposo que l'aprofitem per a «alçar vers Déu la mirada» i deixar-se omplir d'una llum nova, que ho fa veure tot d'una manera nova, més plena d'esperança, més capaç de donar amor i d'acollir l'amor...

Ens serà útil i ens convé trobar uns moments o millor **uns dies, de recés, de parada, de major reflexió, i sobretot de recerca de Déu.** Ens convé a tots callar més, escoltar-nos, dialogar, mirar a fons el que ens envolta, descobrir la bellesa que sempre hi és... I si teniu uns dies de vacances, no només programar-les com una nova forma d'anar de bòlit, d'anar plens... sinó recuperar un temps per al cultiu de l'esperit, de «les coses de dalt». Cal «alçar vers Déu la mirada...» perquè ens donarà vida i pau. En el cor de tota persona humana hi ha un anhel de transcendència, de plenitud, d'harmonia, i cal programar un retrobament amb aquesta vida. Aprendre a fer silenci (avui cosa difícil) i apartar l'esclavitud de la tele, els mòbils i mails... Prescindir per trobar una Presència que sempre ens estava esperant, la Presència de Déu en nosaltres des del baptisme. I si ens arrisquem a provar-ho? I si trobéssim la llum nova? I si se'ns regalés una Pau inesperada i gratificant?... Bon estiu!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Sant Joan d'Àvila, nou doctor de l'Església

El Sant Pare va anunciar el passat diumenge 27 de maig que el dia 7 d'octubre proclamarà dos nous doctors de l'Església: St. Joan d'Àvila (1500-1569) i santa Hildegarda de Bingen (1098-1179), monja benedictina. Joan d'Àvila va estar en relació amb els màxims representants de la reforma catòlica a Espanya, com santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. Fou un gran evangelitzador i apòstol, sobretot a Andalusia. D'ell s'ha divulgat el següent pensament: «Sàpiguen tots que el nostre Déu és Amor.» El Sant Pare proclamarà aquests nous doctors de l'Església

el dia en què obrirà el Sínode dels Bisbes dedicat a «la Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Foto: Medalló de bronze, commemoratiu del doctorat de Joan d'Àvila a l'església del seu poble natal, Almodóvar del Campo (Ciudad Real).

GLOSSA

En la vida i en la mort

En la missa exequial d'una senyora, molts anys catequista, implicada en accions socials eclesials i en la vida parroquial, la seva filla llegí als presents un text d'acció de gràcies a Déu per la vida, que la mare havia deixat escrit: «Gràcies, Senyor, per la fe que m'heu donat i que jo he acceptat. Ha estat el motor de la meua vida i m'ha mostrat el camí a seguir. Gràcies per la vostra Paraula, que m'ha donat llum i resposta. Gràcies per la vostra presència a l'eucaristia: és el millor regal que ens podíeu fer.

»Gràcies per haver conegut el meu espòs, company estimat de tots aquests anys. Amb ell hem pogut fer realitat el projecte de vida que dibuixàrem quan tot just naixia el nostre amor. Gràcies per la seva fidelitat i el seu amor. Gràcies pels fills, perquè ells ens han ensenyat el que és estimar sense límit i han estat el més important en les nostres vides. Gràcies pels néts, perquè ells són la il·lusió de la nostra vellesa. Gràcies per la família, que ens ha acollit i acompanyat. Gràcies pels amics, perquè ells ens han ensenyat el valor de l'amistat.

»Gràcies pel sol que surt cada dia, per la pluja que amara la terra, pel paisatge que encisa la nostra mirada, per la perfecció d'una petita flor, per la grandesa de les muntanyes i pel somriure d'un infant.

»Gràcies per la música i els cants que ens eleven a Vós.

»Gràcies, també, pels moments bons i pels dolents, pel dol i per les llàgrimes vessades, per l'angoixa i les malalties. Acceptat tot en el nostre cor, ens enforteix i ens millora. Gràcies per la pau al cor després de les tempestes interiors. Tot és vida.

»Gràcies pels meus petits encerts i perdó per les meves pors i covardies, pel meu egoisme, per no haver estat a l'alçada del que Vós volíeu, per les vegades que he decebut els que m'envoltaven, per no haver estimat més. Ajudeu aquest món nostre que és la vostra creació i que nosaltres hem de procurar fer una mica millor. Perdó i Amor, Senyor Jesús, Déu nostre!»

«L'amor que em tens és millor que la vida; per això els meus llavis et lloaran. Que tota la vida et pugui beneir i alçar les mans lloant el teu nom» (Sl 63, 4-5). Aquesta senyora, una dona amb vocació de servei que estimava la vida i la va oferir amb senzillesa i alegria al Déu d'Amor, se sentia caminant en la seva presència, atenta al pas i a la proximitat d'Ell, i disposada a respondre amb el seu fer de cada dia, en la pau o en la incertesa, en el goig o en la dissort, testimoniant amor i lliurament als altres. Beneint i lloant Déu en la vida i en la mort.

Enric Puig Jofra, SJ

63è Aplec de Matagalls

Se celebrarà el proper diumenge 8 de juliol. A les 10 h, a la Creu de Matagalls, distribució dels premis a la constància d'assistència a l'Aplec i missa celebrada, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. A les 13 h inauguració de les millors fetes pel Servei de Parcs Naturals a la font de Felip Graugés. A la tarda (18 h), a la plaça Major de Vila-drau, ballada de sardanes acompanyades per la Cobla Genisenca.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8, 7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna la mà i li diu: «Talitha, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 1,13-15;2,23-24)

Dios no hizo la muerte ni goza destruyendo los vivientes. Todo lo creó para que subsistiera; las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo impera en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre para la inmortalidad y lo hizo a imagen de su propio ser; pero la muerte entró en el mundo por la envidia del diablo; y los de su partido pasarán por ella.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Jesús ressuscita la filla de Jaire. Mosaic de la mesquita de Kariye Djami (s. xiv)

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8, 7.9.13-15)

Hermanos:

Ya que sobrealís en todo: en la fe, en la palabra, en el conocimiento, en el empeño y en el cariño que nos tenéis, distinguíos también ahora por vuestra generosidad. Porque ya sabéis lo generoso que fue nuestro Señor Jesucristo: siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En el momento actual, vuestra abundancia remedia la falta que ellos tienen; y un día, la abundancia de ellos remediará vuestra falta; así habrá igualdad. Es lo que dice la Escritura: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al lago. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, pon las manos sobre ella, para que se cure y viva.» Jesús se fue con él, acompañado de mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?» Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe.» No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encontró el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos. Entró y les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta, está dormida.» Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se puso en pie inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y se quedaron viendo visiones. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

COMENTARI

Els miracles en l'evangeli segons Marc

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setmana): Am 2,6-10.13-16 / SI 49 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20, 24-29 ■ **dimecres**: Am 5,14-15.21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34 ■ **dijous**: Am 7,10-17 / SI 18 / Mt 9,1-8 ■ **divendres**: Am 8,4-6.9-12 / SI 118 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte** (□ Urgell): Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9, 14-17 ■ **diumenge** vinent, XIV de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Ez 2,2-5 / SI 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6, 1-6.

En l'evangeli de Marc, els gestos poderosos de Jesús, és a dir, els seus miracles, ocupen quasi dues terceres parts del seu ministeri. Tenen, per tant, una importància gran en aquest evangeli. Però, en contra del que pugui semblar, no porten un missatge de força i de poder que Marc utilitzi sense més ni més.

Recordem que alguns gestos de Jesús són silenciats pel mateix Jesús («no ho diguis a ningú», «Jesús els prohibí que ho fessin públic»).

D'altres, com els dos miracles d'avui, són gestos poderosos realitzats en secret. La guarició de la malaltia de la dona és secreta per la naturalesa mateixa del gest. La resurrecció de la filla de Jaire ho és per voluntat de Jesús: no

més pren tres dels seus deixebles amb ell.

L'evangeli segons Marc presenta un Jesús poderós, que té autoritat damunt els esperits malignes, té poder sobre les onades del mar de Galilea, pot donar de menjar a multituds, pot guarir malalties. Fins i tot, pot ressuscitar morts, com en l'episodi d'avui. Tanmateix, l'objectiu de totes aquestes accions plenes d'autoritat i de poder no és deixar la gent bocabadada i atemorida, sinó ajudar, atendre i encoratjar els malalts, marginats, moribunds...

Jesús il·lustra, és veritat, la força del Regne que s'obre camí contra totes les forces que se li oposen. Però amb el silenci i la discreció imposades als

gestos deixa entreveure que el Regne que anuncia com a present es vol obrir pas sense esclats i sense escarafalls. Els miracles de Jesús en Marc il·lustren de forma clara la paràbola de la llavor que creix tota sola. Creix en el silenci i en el secret.

Els miracles en l'evangeli de Marc no poden ser el carnet d'identitat d'un Messies que ve en la petitesa i en la modèstia del servei. Per això la narració de Marc insisteix en la sordina i no utilitza els miracles per a proclamar un Regne de poder i de domini. El vessant més genuí del Regne no són els gestos plens de poder. Marc és, en el fons, una correcció d'una visió messiànica triomfalista.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

27. Sentit del tractament *Abbà*, Pare

Getsemaní és un dels llocs més venerats de la cristiandat. Si hom s'hi atura una estona, es troba davant d'un cim dramàtic del misteri del nostre Redemptor: aquí Jesús va experimentar l'última solitud, la completa indigència de l'ésser humà. Aquí l'abisme del pecat i de tot el mal li va penetrar en el més profund de l'ànima. Aquí fou tocat per la commoció de la mort imminent. Aquí el traïdor el besà. Aquí els deixebles l'abandonaren. Aquí Jesús va acceptar fins al fons la voluntat del Pare, la va fer seva i així va cagrir la història.

Arribem a un darrer punt de la pregària de Jesús a Getsemaní, a la seva veritable clau de comprensió, a l'apel·latiu *Abbà*, Pare (Mc 14,36). Joachim Jeremies va escriure (1966) un llibre important sobre aquesta paraula de la pregària de Jesús, un llibre del qual voldria citar dos pensaments essencials: «Mentre en la literatura jueva de pregària no existeix cap prova del tractament *Abbà* adreçat a Déu, Jesús (amb l'excepció del crit de la

creu, Mc 15,34 i llocs paral·lels) va anomenar Déu sempre així». Som, doncs, davant d'un contrasenyal absolutament evident de la *ipsissima vox* (paraula autèntica) de Jesús (*Abbà*, p. 59).

Jeremies demostra a més que aquesta paraula *Abbà* pertany al llenguatge infantil —és la manera com, dins la família, l'infant s'adreça al pare. «Per a la sensibilitat jueva hauria estat irreverent i, per tant, impensable adreçar-se a Déu amb aquesta paraula familiar.»

Era una cosa nova i inaudita que Jesús gosés fer aquest pas. Ell parlava amb Déu com l'infant parla amb el pare... L'*Abbà* de l'apel·latiu usat per Jesús envers Déu revela l'íntima essència de la seva relació amb Déu (p. 63). És, doncs, un despropòsit que alguns teòlegs pensin que, en la pregària de la muntanya de les Oliveres, l'home Jesús s'hagués adreçat al Déu trinitari. No, precisament aquí parla el Fill, que ha assumit en si tota voluntat humana i l'ha transformada en voluntat del Fill.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

L'alliberament de l'ego

Crec que el que caracteritza un esperit religiós és l'alliberament de l'ego. El jo solament pot donar allò que és, els seus talents amagats, la seva riquesa al món, si, prèviament, s'allibera de la tendència egocèntrica, de la presó de solipsisme que el tanca dins de si mateix i el situa en el centre del món.

Aquest alliberament de l'ego és exhortat en totes les grans tradicions espirituals. En la tradició cristiana, la tendència a viure segons l'ego és el que pròpiament s'anomena «la dimensió pecadora de l'ésser humà». Tota persona, pel sol fet de ser-ho, ha de lluitar contra aquest egocentrisme per arribar a la plenitud del seu ésser i donar el millor de si mateixa.

No és la negació del jo el que vindica Jesús, sinó l'extinció de l'ego, perquè solament quan l'ego mor apareix un jo lliure i creatiu, capaç de donar-se i d'oferir-se en el món i contribuir amb la seva presència a l'embelliment de la realitat, a la construcció de la cultura, a l'elevació de la societat.

L'alliberament de l'ego és, al capdavant, una pràctica d'abandonament al Tu infinit. Cal molta audàcia per abandonar-se. Karl Rahner recorda que abandonar-se és la màxima audàcia del cristià. Una ínfima partícula de l'immens univers vol tenir a veure alguna cosa amb la totalitat de la realitat, i, per fer-ho, pren consciència de la seva relativitat i suplica que aquesta totalitat l'abraci. Qui s'atreveix a abandonar-se en Déu és el qui finalment s'ha adonat de la insostenible lleugeresa del seu ésser, de la ridiquesa del seu ego i entén que és ontològicament dependent.

El fet de ser dependent, com escriu Karl Rahner, no treu dignitat a la persona. L'oració, en sentit estricte, és aquest acte mental, emocional, espiritual d'abandonar-se, de reposar en el Tot, com el nadó s'abandona en el pit de la seva mare. Quan el jo viu conforme al Mestre interior, arriba la serenitat que tots anhelem, i la pau.

Francesc Torralba
(*Jesuicrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

1. ✠ Diumenge XIII de durant l'any. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Dilluns. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. Dimarts. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliódr, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. Dimecres. Sta. Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. Dijous. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Divendres. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dissabte. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; St. Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Que tothom tingui feina i la pugui exercir en condicions d'estabilitat i seguretat.

Missional: Que els voluntaris cristians presents en territoris de missió sàpiguen donar testimoniatge de la caritat de Crist.

ENTREVISTA

ANTONI MATABOSCH

Formació per dialogar

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ofereix —en modalitat presencial i virtual—, juntament amb la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (URL) un màster en *Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural*, que impartiran entre els anys acadèmics 2012-2014. «El curs vol proporcionar una acurada visió de les principals religions del món que tenen presència entre nosaltres», afirma Mn. Antoni Matabosch, coordinador d'un màster que també ofereix «una visió de la cultura actual on emmarcar el fet religiós i que proposa metodologies per a un diàleg fructífer entre les religions, així com una teologia de les religions». Les matriculacions són del 4 al 25 de setembre (www.iscreb.org).

Per què és necessària la formació interreligiós?

El nostre país té una realitat molt més plural que fa uns anys. El creixement intern i les migracions han fet que les principals religions estiguin presents entre nosaltres; per tant, hi són també en hospitals, centres educatius, presons, barris... Aquesta nova realitat s'ha de conèixer, especialment els mestres i professors, els professionals sanitaris, els funcionaris de les presons o ajuntaments. No es poden afrontar els nous problemes sense conèixer les diverses creences, els hàbits i costums. Hi ha d'haver especialistes en temes religiosos i tots els qui hi treballen en aquests camps han de tenir una informació adequada, perquè si no no sabran entendre i resoldre les noves situacions.

I el diàleg interreligiós és la clau?

Sense diàleg interreligiós correm el risc de cercar models de convivència equivocats. El model francès d'assimilació ha fracassat perquè ha creat rebuig i allunyament, i per tant separació del comú dels francesos i, al capdavant, protestes socials dels fills dels immigrants. El model multicultural anglosaxó també ha estat fallit perquè intentava crear comunitats separades —basades en el principi del respecte—, però han acabat creant guetos i pobresa.

Per tant, quina és la solució?

Cal crear un model d'integració interreligiós on sigui possible el respecte a la identitat de cadascú i una integració en la comunitat d'acollida. I sense un veritable diàleg, a tots els nivells, no serà possible. O ens adonem i coneixem la nova realitat religiosa i cultural o serem incapaços de construir una nova societat, alhora plural i integrada.

Òscar Bardaji i Martín

EN PAREJA

Violència a domicili

Al parlar de la violència domèstica contra las mujeres, no pretendo ignorar que también hay maridos maltratados por sus esposas, pero estaré de acuerdo conmigo en que son mucho menos frecuentes; aunque el mismo amparo social y trato judicial pedimos para estos lamentables casos.

En el 95 por ciento de las muertes y malos tratos de los que se informa en los periódicos de cualquier día, las víctimas son mujeres que están separadas o en trámite de separación. Qué coincidencia, ¿verdad? Hay una explicación histórica para estas raíces violentas del varón ibérico, ya que hace sólo veinte y pico de años que se derogó la llamada potestad marital, que autorizaba al marido a corregir a su esposa y obligaba a esta a obedecerle. Y sólo mucho más recientemente ha sido considerado un delito la violación dentro del matrimonio. Gran parte de la violencia doméstica estalla cuando la mujer se niega a tener relaciones sexuales. Coincido con mi colega Carlos Castillo del Pino, cuando dice que no hay resorte más seguro para que salte la espita de la violencia en un hombre que haberse sentido cuestionado en su hombría.

Estadísticamente, se sabe que las mujeres tienen seis veces más posibilidades de ser agredidas por un familiar que por un desconocido, así como un riesgo dos veces mayor de ser asesinadas por sus maridos que por extraños (mientras que los varones, por el contrario, presentan un riesgo mayor que las mujeres de ser víctimas de agresiones y homicidios a cargo de un desconocido).

En España, semanalmente fallece al menos una mujer por maltrato; las violencias denunciadas no superan el 10-30 por ciento de los casos (se impone la ley del silencio) y las denuncias que se hacen suelen ser tardías. Espero y deseo de todo corazón que se superen aquellas situaciones en las que la violencia conyugal encuentra su caldo de cultivo y que se supere la asimetría de la relación entre los consortes, con menoscabo del más débil, habitualmente la mujer.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

Celebració de Sant Antoni

El dimecres 13 de juny es va celebrar a la parròquia de Ponts la festa de Sant Antoni de Pàdua, amb força assistència de fidels. Es va pregar especialment pels treballadors de la construcció i també per la caritat de la gent envers els pobres tot recordant «el pa dels pobres» de Sant Antoni, una pregària que té lloc davant la imatge del sant, instal·lada al presbiteri de l'altar major. A més de les celebracions, es va instal·lar un petit altar durant tot el dia a la plaça Planell, amb una altra imatge de Sant Antoni que durant tot l'any hi ha al carrer Vilanova i on la gent del poble, devots del sant, hi posen ciris i li preguen. Enguany coincidí amb el mercat setmanal, i molta gent es va atansar per encendre un ciri i dipositar una almoïna.

També a l'Alt Urgell un gran nombre de veïns de Cerc, Alàs, La Seu i fins i tot d'Andorra, van participar a l'Aplec de Sant Antoni del Tossal, a l'església dedicada a aquest sant en un turó proper a la vila de Cerc, on es va aixecar el 1931.

La celebració eucarística fou presidida per Mn. Manuel Pal i concelebrada per Mn. Ramon Anglerill. Acabada l'Eucaristia, els fidels es van atansar al presbiteri per recollir els panets beneïts tradicionals d'aquesta diada.

Celebració de Corpus a la diòcesi

Diumenge 10 de juny, se celebrà arreu del Bisbat d'Urgell la Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell l'Arquebisbe presidí una solemne Eucaristia, acompanyat de deu preveres de la ciutat, a la qual van assistir representants de l'Ajuntament de la ciutat i dels cossos de seguretat de l'Estat, i que va comptar amb els cants del Cor dels Petits Cantors Lliures d'Andorra, dirigits per Catherine Metayer. Mons. Vives subratllà la novetat del do que Jesús fa d'Ell mateix a través de l'Eucaristia, que segella de forma definitiva i plena l'Aliança de Déu amb tota la humanitat, i amb cadascun de nosaltres quan acollim en les nostres vides la redempció realitzada per Crist i actualitzada en tota celebració eucarística. Al final de la Santa Missa, es va fer la processó duent pels carrers del casc antic de la ciutat el Santíssim Sagrament, precedit pels nens i nenes que han fet enguany la primera comunió a la parròquia de Sant Ot, els Petits Cantors Lliures d'Andorra i els preveres. L'Arquebisbe portava sota pal·li la custòdia amb Jesús Sagramentat, i seguia la banda dels Armats de la ciutat i nombrosos fidels. Tot el recorregut tenia catifes de flors i fullatge perfumat, realitzades pels veïns i voluntaris de la ciutat.

Celebració a La Seu d'Urgell

Celebració a Andorra la Vella

A la parròquia de Ponts, es va fer la tradicional celebració del Corpus Christi. Acabada la Missa Major, amb el nens i nens de la Primera Comunió es va dur a terme la processó, que arribà fins a la plaça Planell, a les portes de la Llar de la Gent Gran i de la Residència d'avis. La pregària al Santíssim Sagrament va estar dedicada a la gent necessitada d'ajuda i caritat, especialment els més pobres i marginats, tot seguint el lema de Càritas d'aquest any «Viure senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure».

A Andorra la Vella també es va celebrar amb tota solemnitat la festivitat. Sortint de l'Església de Sant Esteve la Custòdia sota el pal·li, va anar en processó tot passant pel carrer de la Vall i els carrers veïns.

Noces d'or i d'argent a Meritxell

Una trentena de matrimonis que celebren enguany els 50 i els 25 anys de casats, van estar davant la Mare de Déu de Meritxell el tercer diumenge de juny, dia 17. Per setzè any consecutiu, Maria de Meritxell va rebre a la seva casa de la muntanya, les parelles que emocionats, joiosos i devots renovaren els seus vots d'amor d'or i d'argent, agafats de la mà, repetint en veu alta que volien mantenir viva la flama d'amor que van encendre fa 25 i 50 anys, cuidant-la dia a dia.

Presidits per Mn. Ramon Rosell, Rector de Canillo, i concelebrant amb els Mossens Josep M. Solé, Jaume Soy, Joan Fenosa i Pepe Chisvert, els matrimonis van participar en les lectures, ofrenes i pregàries.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

Càritas a Urgell

Càritas d'Urgell té vocació de treballar en xarxa, formant part d'una trama organitzada i interconnectada. Ha crescut, incorporant projectes de voluntaris socials de les Càritas parroquials a la programació general de la nostra institució.

A Càritas d'Urgell durant l'any 2011 s'han atès a través dels diferents programes i projectes un total de 1.362 famílies, amb un augment de les atencions d'un 16% respecte de l'any anterior. Estem promovent el programa acollida per minimitzar la fractura cada vegada més gran entre rics i pobres. A Càritas sense voler institucionalitzar la dependència ni la caritat com a sistema de vida, hem incrementat i haurem d'incrementar més esforços per poder ajudar els que més ho necessiten. S'han triplicat els ajuts en drets bàsics com són l'habitatge i s'han duplicat els de llum. S'han triplicat els ajuts en salut amb tiquets de medicació. S'ha augmentat un 75% la quantitat de diners que es destina als ajuts econòmics.

L'acolliment és missió de la comunitat, i la parròquia mai no pot renunciar al servei de la caritat. És tota la comunitat qui acull els necessitats, i som acollidors les persones i les activitats que emprenem. És per això que té tant de sentit el treball en xarxa i el potencial.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

El bisbe Ermengol inicià el seu pontificat a les acaballes de l'any 1010. L'ambient de reforma que planava als bisbats catalans d'aquesta època, sota la influència directa o indirecta de Cluny, va impregnar també l'activitat pastoral del nou bisbe urgellenc. Aquesta reforma va incidir en l'àmbit canònic i monàstic.

Precisament en l'àmbit monàstic, el bisbe Ermengol jugà un paper clau en la reforma de la canònica urgellenca, endegada des dels inicis del seu pontificat. Ell mateix i de forma molt directa i clara ho posa de manifest quan afirma que «havent meditat de nit en el meu cor, com diuen les Escriptures, no volent deixar passar ni un dia més, vaig creure útil, si les forces m'assistien, de fer retornar als inicis de la infantesa —almenys dins la meva Església— els costums que s'han fet vells».

La constitució de la canònica fou celebrada solemnement el 18 de novembre de 1010 en presència dels comtes de Barcelona, els d'Urgell, els de Cerdanya, i el comte Sunyer de Pallars.

Fotografia: Idili-i Tàpia

Reliquiari dels corporals d'Arcavell

Aquest reliquiari-ostensori és una de les peces reeixides que s'exposa al Museu Diocesà d'Urgell. Datat l'any 1516, d'autor anònim, és una bella mostra de l'orfebreria catalana de l'època.

El reliquiari és muntat damunt una peanya de forma romboïdal, profusament decorada amb motius vegetals i símbols eucarístics d'or massís. En els poms hi ha cresteries i en la seva aplicació ornamental hi veiem la persistència de l'esperit gòtic que trenca i anul·la la incipient mesura renaixentista del cos central.

La part externa dels finestrals del reliquiari culmina la seva ornamentació amb sengles imatges, en relleu i situades damunt peanyes, de Sant Ermengol i Sant Ot, cadascuna de les quals té una inscripció al peu que l'identifica, per tal de superar així el seu uniformisme escultòric i formal.